

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/256/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2617207030
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2617207030.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: W. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX, o zaplatenie 5.957,99 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 31. júla 2018, č.k. 11Csp/194/2017-102, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.957,99 eur, úrok v sume 176,13 eur, úrok z omeškania v sume 2,27 eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5.957,99 eur od 21.11.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 176,13 eur od 21.11.2017 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol, žalovanému určil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobca sa domáhal na žalovanom žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 18.12.2017 zaplatenia sumy 5.957,99 eur, úroku v sume 176,13 eur, úrokov z omeškania v sume 2,27 eur, úroku 8,9% ročne zo sumy 5.957,99 eur od 21.11.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5.957,99 eur a zo sumy 176,13 eur od 21.11.2017 do zaplatenia, poplatkov za poistenie v sume 4,32 eur a náhrady trov konania a to titulom nedoplatku z úverovej zmluvy č. 000000000417169 zo dňa 16.6.2017, keď po vyčerpaní poskytnutého úveru v sume 6.000 eur žalovaný porušil zmluvné povinnosti, prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas. Žalobca úver ku dňu 20.11.2017 zosplatnil, pohľadávka žalobcu ku dňu zosplatnenia predstavovala sumu 6.200,74 eur a pozostávala z istiny poskytnutého úveru v sume 5.957,99 eur, úroku 176,13 eur, úrokov z omeškania v sume 2,27 eur, poplatkov v sume 60 eur, poplatkov za poistenie v sume 4,32 eur. Žalovaný po zosplatnení úveru neuskutočnil žiadnu úhradu. Súd po vykonanom dokazovaní zistil, že žalobca poskytol žalovanému bezúčelový úver vo výške 6.000 eur na základe zmluvy o úvere zo dňa 16.6.2017 s dohodnutým riadnym úrokom vo výške 8,9% ročne, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 96-tich mesačných splátkach po 87,99 eur splatných vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca, so splatnosťou prvej splátky 17.7.2017 a poslednej splátky dňa 16.6.2025. RPMN bolo určené 11,02%, priemerná hodnota RPMN 13,31%, celková čiastka, ktorú sa zaviazal zaplatiť bola 8.747,04 eur. Keďže žalovaný nespĺcal úver riadne a včas, žalobca ho vyzval na úhradu úveru listom zo dňa 14.9.2017 a následne listom zo dňa 20.11.2017 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 20.11.2017. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, podľa § 1, 2, 7, 9, 11 zákona č. 129/2010 účinného do 31.12.2017 o spotrebiteľských úveroch, podľa § 53, § 565, § 517 ods. 2 OZ. Súd prvej inštancie

vyvodil právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne v časti, v ktorej jej súd vyhovel. Medzi žalobcom a žalovaným prišlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere, pričom sa však jedná o vzťah spotrebiteľský, takže zmluvu je treba posudzovať podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. a ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd zistil, že zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky ani dojednania, ktoré by spôsobili jej neplatnosť, ani ustanovenia, ktoré by spôsobili, že by sa daný úver mal považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca sa domáhal zaplata zvyšku istiny v sume 5.957,99 eur, vyčísleného riadneho úroku v sume 176,13 eur (vyčíslený vo výške 8,9% ročne ku dňu 20.11.2017 t.j. do zosplatenia) a vyčíslený úrok z omeškania v sume 2,27 eur (v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. ku dňu 20.11.2017 t.j. do zosplatenia). V týchto častiach súd žalobe vyhovel, nakoľko žalobca preukázal existenciu dlhu v čase vyhlásenia rozsudku a žalovaný tento dlh žiadnym spôsobom nerozporoval. Tiež pokiaľ ide o uplatnený úrok z omeškania vo výške 5% ročne z istiny od 21.11.2017 do zaplata, bol uplatnený v súlade so zákonom, preto i v tejto časti súd žalobe vyhovel. Pokiaľ ide o dohodnutý riadny úrok vo výške 8,9% ročne zo sumy 5.957,99 eur od 21.11.2017 do zaplata, teda po splatnosti úveru, tu súd poukazuje na to, že aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky a teda popri úrokoch z omeškania, či iných sankciách už zaoberala. Najvyšší súd skonštatoval, že „odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania“ (uznesenie NS SR vo veci, č.k. 4 Obo 143/98). V rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 OZ o administratívnom strope úrokov z omeškania (napr. rozsudok KS v Prešove vo veci 6Co 182/2011). Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal neúspech len v nepatrnej časti, priznal ich náhradu v rozsahu 100%.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu zamietnutej časti podal v zákonom určenej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že sa nestotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie ohľadne platenia zmluvných úrokov po splatnosti istiny a v tejto časti považuje rozsudok za nesprávny. Má za to, že má nárok na zaplata úroku od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatení. Má za to, že strany si dohodli dobu trvania nároku na zmluvné úroky až do splatenia úveru. Poukázal na ustanovenia § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, z ktorých vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Uvedené potvrdzuje aj ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Odkázal aj na aktuálnu rozhodovaciu prax a to na rozsudok Krajského súdu v Žiline, č.k. 11Co 12/2017. Taktiež z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka vyplýva, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškani dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 43Co 23/2017 z 29.11.2017. Dohoda o úrokoch z úveru podľa § 502 Obchodného zákonníka je podmienená tým, že veriteľ na základe zmluvy o úvere peňažné prostriedky dlžníkovi skutočne poskytol, inak by na ich úhradu nemal nárok. Na zaplata úrokov z úveru dohodnutých podľa § 502 Obchodného zákonníka má právo každý veriteľ, ktorý uzavrel písomne zmluvu o úvere a na základe ktorej úver skutočne dlžníkovi na jeho žiadosť poskytol a to až do splatnosti úveru. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník zásadne povinnosť splatiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľom. Ďalej poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 8Co 193/2017, sp.zn. 7Co 366/2017 a ďalšie rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach a v Bratislave. K vzťahu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a priamo aj k ich uplatniteľnosti veriteľom popri sebe po predčasnom zosplatení dlhu sa jasne vyjadril vo svojej rozhodovacej činnosti aj NS ČR v uznesení sp.zn. 33Cdo 212/2014. Uviedol, že návrh zákona neskôr prijatý pod č. 106/2014 Z.z. z roku 2013, ktorým sa mal meniť a dopĺňať Občiansky zákonník, obsahoval pod č. 1 ustanovenie, ktorým sa navrhovalo doplnenie Občianskeho zákonníka v § 53 ods. 9, na konci sa mala pripojiť veta: úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565. Takto navrhované znenie bolo vysvetlené v dôvodovej správe, avšak táto navrhovaná zmena nebola nikdy legislatívne prijatá, preto je neprípustné, aby sa citované znenie dôvodovej správy špecifikujúce zákonné ustanovenie, uvádzalo ako dôvod na odopretie nároku veriteľa na zmluvné úroky po zosplatení. V závere odvolania poukázal na to, že rozhodnutie NS SR, sp.zn. 4 Obo 143/98, na ktoré súd poukazuje, sa netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatení úveru.

3. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v zamietajúcej časti ohľadne zaplata zmluvného úroku po zosplatnení pohľadávky vecne správne.

4. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 11Csp/194/2017 je určenie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 5.957,99 eur, úrok v sume 176,13 eur, úrok z omeškania v sume 2,27 eur, úrok 8,90% ročne zo sumy 5.957,99 eur od 21.11.2017 do zaplata, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5.957,99 eur a zo sumy 176,13 eur od 21.11.2017 do zaplata, poplatky za poistenie v sume 4,32 eur a náhradu trov konania.

5. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá potom, ako bola určená žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.957,99 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 21.11.2017 do zaplata, úrok v sume 176,13 eur, s 5% ročným úrokom z omeškania od 21.11.2017 do zaplata a úrok z omeškania v sume 2,27 eur.

6. Týmto odvolaním napadnutým výrokom bola žaloba zamietnutá, konkrétne v časti zaplata úroku 8,9% ročne z nezaplata istiny 5.957,99 eur od 21.11.2017 do zaplata a v časti nezaplata poplatkov za poistenie vo výške 4,32 eur.

7. Po preskúmaní obsahu spisu a odvolacích námietok žalobcu sa odvolací súd plne stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvoinštančného súdu, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom a vo veci aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia, tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP preto odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Na doplnenie odvolací súd uvádza k odvolacím námietkam nasledovné:

8. Odvolacou námietkou tu bolo tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení veci v otázke, či po predčasnom zosplatnení úveru žalobcovi patria popri úrokoch z omeškania aj úroky z úveru.

9. Je nepochybné, že za poskytnutie úveru možno dohodnúť úroky (ktoré sú pojmovým znakom úveru podľa § 497 Obchodného zákonníka <.). Zákon tiež umožňuje dodávateľovi, a to aj v spotrebiteľských vzťahoch (hoci za prísnejších podmienok), v prípade nedodržavania platobnej disciplíny zo strany dlžníka vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru a požadovať, aby dlžník vrátil poskytnutú sumu aj s úrokmi (§ 506 Obchodného zákonníka <., § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka <.) skôr než bolo pôvodne dohodnuté v zmluve. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej istiny s úrokom. Žiadne zákonné ustanovenie výslovne neurčuje, dokedy trvá povinnosť dlžníka platiť úroky z úveru. Ustanovenie § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka <. (rovnako ako ustanovenia § 13 ods. 3 či § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. <. o spotrebiteľských úveroch) rieši len situáciu, keď sa pre predčasné vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov rozhodne dlžník (teda nie veriteľ) a v takom prípade je logické, že po skutočnom splatení dlhu už nemôžu rásť úroky. V preskúmvanej veci o takýto prípad ale nešlo, keďže tu nedošlo k predčasnému vráteniu poskytnutých prostriedkov z vôle dlžníka, ale k predčasnému zosplatneniu úveru zo strany veriteľa. Pri neexistencii výslovnej právnej úpravy doby, dokedy trvá povinnosť dlžníka platiť úroky z úveru, je v spotrebiteľských vzťahoch potrebné použiť taký výklad zmluvných podmienok, ale aj zákona, ktorý je priaznivejší pre spotrebiteľa.

10. Úrok z úveru predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi peňažné prostriedky k dispozícii. Ide v podstate o odplatu za to, že veriteľ sa vzdal dispozície s peňažnými prostriedkami, poskytol ich dlžníkovi a umožnil mu vracať ich v splátkach. Vyhlásením predčasnej splatnosti vlastne veriteľ odopiera dlžníkovi predtým poskytnuté plnenie (požaduje jeho vrátenie), čím sa radikálne mení obsah záväzku. Pokiaľ dlžník už nie je oprávnený disponovať poskytnutými finančnými prostriedkami, neexistuje dôvod,

aby sa tieto finančné prostriedky ďalej úročili. Predčasné vrátenie finančných prostriedkov nepredstavuje plnenie pôvodne dohodnutých podmienok čerpania úveru, preto na takto vzniknutý záväzok nemožno aplikovať ani pôvodne dohodnuté dojednanie o úrokoch. Zosplatením úveru nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov. To, že dlžník napriek tomu finančné prostriedky veriteľovi nevráti, je sankcionované inak (úrokmi z omeškania, rovnako ako každé iné omeškanie dlžníka s peňažným plnením). Pri vyhlásení predčasnej splatnosti úveru si veriteľ musí byť vedomý, že sa vzdáva potenciálneho budúceho zisku z úrokov (ktorý je však veľmi neistý vzhľadom na to, že dlžník nesplácal ani len istinu) výmenou za oprávnenie okamžite žiadať vrátenie istiny ako aj dovtedy vzniknutých úrokov a prípadne následne toto plnenie aj vymáhať. Ak dlžník nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ požadoval od neho úroky, ktoré by mu patrili, ak by dlžník mal právo držby finančných prostriedkov. Inak by nastal nespravodlivý stav pre dlžníka, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti plnenia celého dlhu a veriteľ by mal naďalej nárok na úroky zo zmluvy a aj na úroky z omeškania. De facto by sa takto popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku - veriteľ by mal právo na úrok, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo dlžník by nemal nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred zosplatením úveru.

11. Pokiaľ teda ide o otázku nároku veriteľa na úrok z poskytnutého úveru za čas po jeho zosplatení, odvolací súd opierajúc sa o už konštantnú judikatúru vyšších súdov, od ktorej nebol dôvod sa odkloniť, sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť úroky z omeškania. Uvedené závery akceptoval i Ústavný súd SR v rozhodnutí zo dňa 18.9.2012, sp. zn. IV.ÚS 476/2012, keď uviedol, že pokiaľ veriteľ pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru.

12. Uvedený záver nie je v rozpore ani so znením ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Znenie § 502 ods. 1 Obchodný zákonník nezakotvuje, že po zosplatení vzniká nárok na zaplatenie úrokov z úveru i za čas po tomto zosplatení. Pri poskytnutí úveru si zmluvné strany dojednávajú ako úroky, tak i lehotu na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov. Zákon teda umožňuje veriteľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv, poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku prirodzene sledujú úroky dohodnutú dobu poskytnutia finančných prostriedkov, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má veriteľ právo splatnosť skrátiť, tu i využitím práva banky vyhlásiť úver za splatný pred termínom splatnosti. Niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť po ukončení zmluvného úverového vzťahu popri úrokoch z omeškania aj úroky z úveru. Ak úver nie je po ukončení zmluvy (po splatnosti) splatený, zákon priznáva veriteľovi za zadržovanie jeho finančných prostriedkov sankcie, či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom), alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Prípadná dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania platiť ďalšie sankcie aj po splatnosti pohľadávky a to aj úroky za poskytnutie úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, a tým zhoršuje postavenie spotrebiteľa oproti zákonnej úprave, ktorá chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu. Preto zmluvné ustanovenie upravujúce nárok na úroky z úveru aj po jeho zosplatení treba považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 v spojení s ods. 5 Občianskeho zákonníka.

13. V uvedenom prípade z dôvodu omeškania dlžníka žalobca dňa 20.11.2017 vyhlásil úver za predčasne splatný, čím žalovanému vznikla povinnosť okamžite vrátiť celú istinu aj s úrokmi, ktoré vznikli do dňa zosplatenia a keďže tak neurobil, žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania z dlžnej sumy od 21.11.2017 až do zaplatenia. Správne preto postupoval súd prvej inštancie pokiaľ žalobu v časti uplatnených úrokov z úveru vo výške 8,9% z istiny 5.957,99 eur od 21.11.2017 do zaplatenia teda za obdobie nasledujúce po zosplatení úveru zamietol ako nedôvodné a správne priznal žalobcovi odo dňa nasledujúceho po predčasnom zosplatení úveru úroky z omeškania z istiny a to vo výške 5% ročne, ktorá výška nepresahuje zákonom limitované úroky z omeškania.

14. Odvolanie žalobcu sa dotýka síce aj tej časti zamietavého rozsudku, v ktorej súd nevyhovel žalobe čo do uplatnených poplatkov v sume 4,32 eur, keďže ale odvolanie podané žalobcom neobsahuje žiadnu relevantnú argumentáciu smerujúcu voči tejto časti rozsudku, keď žalobca v časti nepriznaných

poplatkov neuviedol v čom malo spočívať nesprávne právne posúdenie veci, prípadne iné pochybenie či nedostatok, ktorý by súd prvej inštancie vytýkal, nemal tak odvolací súd žiadne relevantné odvolacie námietky, s ktorými by sa ohľadom tohto uplatneného nároku mohol vysporiadať, preto rozhodnutie v tejto časti považoval takisto za vecne správne.

15. Vychádzajúc z uvedeného, odvolanie žalovaného bolo vyhodnotené ako nedôvodné a keďže neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti, v zmysle § 380 ods. 2 CSP, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a v závislom výroku týkajúcom sa nároku na náhradu trov prvoinštančného konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, nakoľko žalovaný bol v odvolacom konaní nečinný, žiadne trovy mu v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vedený zásadou hospodárnosti konania s použitím článku 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a rozhodol podľa fiktívnej normy, vychádzajúc z toho, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s článkom 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu rozhodnúť tak, že sa jej nárok na náhradu trov nepriznáva.

17. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).